

τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς ἑαυτὴν, τὸ ἄγριον βλέμμα τῆς ἐν μέσῳ τοῦ δεσμοτηρίου, ἦτον ἐγγὺς νὰ σβύσῃ ἠένειεν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν κόμητα.

— Ἀκριθὴ μου Ἀγνή, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, αὐρίον ἀποθνήσκω!

Κραυγὴ τρομερὰ ἤκουσθη, κραυγὴ ἀγωνίας, κραυγὴ θανάτου. Καὶ αὐτοὶ οἱ στρατιῶται τοῦ δικαστηρίου μὲ τὸ ἄγριον πρόσωπόν των ἐφάνη ὅτι προσεβλήθησαν ἀπὸ μίαν ἠλεκτρικὴν συκίνησιν.

— Αὐρίον! . . . ν' ἀποθάνης! . . . ἀδύνατον! . . . ὄχι! . . . εἶσαι ἀθάνατος, ὀρκίζομαι εἰς τὴν ζωὴν μου! ἀλλὰ διατί ν' ἀργοπορῶ; Τρέχω πρὸς τοὺς δικαστὰς σου, θέλω πέσει εἰς τοὺς πόδας των, καὶ δὲν θά ἐγερθῶ εἰμὴ ἀφοῦ σέ συγχωρήσουν! ὄχι! δὲν θ' ἀποθάνης! Ἄν θέλωτιν αἶμα, τοὺς δίδω τὸ ἐδικόν μου. Ἄλλ' ἄκουσον . . . Ἄς σπεύσωμεν, ἄλλως θ' ἀργήσω νὰ φθάσω! Καὶ μὲ ὀρμὴν ἐπαυξηθεῖσαν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν ἐχύθη πρὸς τὴν αἰθουσαν ἐνθα ἦσαν οἱ δικασταί. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἐρρίκος, κατεσπαραγμένος ἀπὸ ἀπεριγράπτους ἐντυπώσεις, εἶχεν ὀδηγηθῆ εἰς τὴν εἰρκτὴν τὴν ἥποιον δὲν θά ἐγκατελείπε πλέον εἰμὴ δὲ νὰ ἐδεύσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

—ο—

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὸ δεσμοτήριον.

Δ' ἐκεῖνον ὅστις ζῆ ἐν μέσῳ τῶν ἡδονῶν, ὅστις δὲν ἐγείρεται τῆς κλίνης του εἰμὴ διανοούμενος τὰς εὐτυχεῖς στιγμὰς ἀπὸ τὰς ὁποίας θά εἶναι πλήρης ἡ ἡμέρα του, πόσον ὀρμητικῶς φαίνεται ὅτι τρέχει ὁ καιρὸς. Αἱ ὄραι φεύγουν καὶ μόλις δύναται νὰ τὸ καταλάβῃ. Πόσον ὁμοῦ εἶναι διαφορετικὴ ἡ ἡλικιὰ κατὰστασις ἐὸς δεσμώτου. Τίποτε δὲν ταραττεῖ δι' αὐτὸν τὴν σκληρὰν μονοτονίαν τοῦ χρόνου, καμμία ἡλικιακὴ ἀκτίς δὲν τοῦ δεικνύει τὴν διαφορὰν τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὴν νύκτα. Ἡ ἐρημία, τὸ σκότος, ἰδοῦ ἡ ἰδιοκτησία του! οὐδεμία φιλικὴ φωνὴ, οὐδεμία παρηγορητικὴ λέξις! Πᾶσα ὄρα φαίνεται εἰς αὐτὸν αἰὼν. Προκριτώτερον εἶναι ὁ θάνατος ἢ τοιαύτη ὑπαρξίς. Ἐξ ὅσων ἐθεώρησάν ποτε μὲ βλέμμα περιφρονήσεως τὸν κόσμον ὅσοι εὐρέθησαν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὑπῆρξαν πολλὰ εὐτυχεῖς ἂν ἠδυνήθησαν νὰ ἡμερώσωσι σάβραν τιὰ ἢ τὴν ἀηστὴν ἀράχνην, ὥστε διὰ τοῦ ἀσθενοῦς αὐτοῦ κρῖνον νὰ τοὺς ἐφάνη ὅτι συγκρατοῦται καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν μεγάλῃν ἄλυσιν τῶν ζώωντων, ὥστε νὰ ὑπῆρξε δι' αὐτοὺς βλέμμα τὸ ὁποῖον νὰ ἠδυνήθη νὰ ἀντικρύσῃ τὸ ἐδικόν των, κρότος ὅστις νὰ μετέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν ἦσαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἰς τὸν τάφον.

Τοιαύτη ἦτον ἡ θέσις τοῦ Ἐρρίκου. Ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ ὅλους, χωρισμένος τῆς αἰωνιότητος διὰ μερικὰς ὥρας, εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστηρικμένην εἰς τὸ στήθος του, καὶ παρεκάλει ὥστε ὁ θάνατος νὰ συντομεύσῃ τὰς βραχίαιας στιγμὰς τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας του. Ἦτο μεσονύκτιον, καὶ τὴν πέμπτην ὥραν θά ἐτελείοναν τὰ δεινὰ του. Ὁ λύχνος, κρεμάμενος

ἐβρίπτε μόνον ἀσθενεῖς τινὰς ἀκτίνας εἰς ἀνταστήματα. Ἐξηπλωμένος εἰς τὸ ἄχυρον, ἐπάσχιζοι κοιμηθῆ διὰ νὰ γλυκύνῃ ὁ ὕπνος τὴν πικρίαν τῆς χῆς του, ὅταν ἡ θύρα τοῦ δεσμοτηρίου ἠνοιχθῆ ἄλλ' ἐπειδὴ τὸν δεσμοφύλακα μόνον βλέπων, ἦτο λυπὴν εἰς τὴν παρουσίαν του, οὔτε τὴν κεφαλὴν δὲν ἐσήκωσεν.

Γλυκεῖα φωνὴ ἐπέφερε τὸ ὄνομα του. Ἐπαραχρῆμα καὶ ἐναγκαλιζέται τὴν Ἀγνήν. μετ' ὀλίγον ἀπωθῶν αὐτὴν ἡσυχῶς, ἐφάνη ὅτι ἐξαπὸν διὰ τὴν ὀρμὴν του ταύτην, καὶ τὴν ἥρωα ὡς ἔστεργε ν' ἀφίενε ἑαυτὴν νὰ θλιβεται εἰς τὴν διαν ἐνὸς φονεύς.

— Φονεύς! ἐκραύγατεν ἡ Ἀγνή μετὰ σφοδρότος, ὄχι! ὅλος ὁ κόσμος ἂν σέ ὀνομάσῃ φονεὶ, οἱ ἅγιοι ἂν μαρτυρήσωσιν ἐναντίον σου, ποτὲ θ' ἐξευτελίω μὲχρι τοιοῦτου βαθμοῦ! Καὶ ἐθριαμβοῦ καὶ ὑπερηφανείας ἐλαμψεν ἀμέσως εἰς ὀφθαλμούς τῆς.

— Μὴ νομίζεις λοιπὸν ἀθῶν, Ἀγνή;

— Ναί! μάρτυς μου ὁ κύριος ὅτι ποτὲ δὲν ἐστὴν διαφοροετικά.

— Ἀρκεῖ! ἀρκεῖ, ἐκραύγατεν ὁ Ἐρρίκος εἰς ἐπιεὺδαίμονίαις. Ἄς ἐτοιμάσῃ τῶρα ὁ δῆμιος τὰς στήριά του, ἄς μὲ πηγαινῶν εἰς τὴν λαίμοσύνην μου οὔτε στεναγμὸν δὲν θά μὲ κάμει νὰ σπῆ ἐκείνη τὴν ἥποιαν λατρεύω παρὰ πᾶσαν ἐκρηθωρεῖ ἀθῶν· χίλιοι θάνατοι δὲν δύναται ἀπὸ μίαν τοιαύτην ὁμολογίαν, νὰ ἐλαττώσω τὸν ὄρος μου.

Ὁ Ζημιέρης, ἐξαντληθεὶς ἀπὸ τὴν ἐκταστικὴν ἠθάνετον τὰ γόνατά του κάμπτοντα. Ἐπρόσθετε τῆς φωνῆς. Ἀγνή, ἐχυσες βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς ψυχῆς μου, τῶρα δὲν φοβοῦμαι παντάπασιν τὸν θάνατον.

— Μὴν ὀμιλῆς περὶ θανάτου, ἔρχομαι νὰ εἰσαῖν ὁ δεσμώτης, ἀνανεύων, ἐβρίψε βλέμμα μιλίας ἐπὶ τῆς ἐρωμένης του.

— Κατῶρρωσα μὲ χρέματα ν' ἀπομακρῶν πρόσοκμα δι' ἡμίτιαν ὥραν. Ἄς φύγωμεν μὲ ἀρχήτερα, διότι ἡ ἐλαχίστη ἀναβολὴ δύναται ἀφανίσῃ!

Ὁ Ἐρρίκος τὴν ἐκύτταξεν αὐστηρὰ.

— Καὶ νομίζεις, εἶπε, μετὰ μικρὰν σιωπῆς θά στέρξω ποτὲ ν' ἀφήσω ὀπιθὲν μου ἐστὶν ἄνον ἀτιμωτικὸν ὄνομα! Ἡ δραπέτευσις μου ὁμολογία τοῦ ἐγκλήματός μου. Ὅχι, ποτὲ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἄλλ' ἂν μείνης, θ' ἀποθάνης, ἀπήντησε ἡ κόρη τρέμουσα. Εἶμαι πεπεισμένη ὅτι μετ' ὀλίγον φανερωθῆ ἡ ἀθώότης σου, καὶ τότε δύνασαι μὲ φανείας νὰ ἐλθῃς νὰ ζητήσης τὴν δεξιάν ἐκείνην σύζυγον ἄλλου ποτὲ δὲν θά γείνει. Μὴ διατῶν πὸν περιεσότερον· ἐν ὄχημα περιμένει εἰς τὴν μετ' ὀλίγον θά εἶσαι μακρὰν τῶν δημίων σου.

— Ἀγνή, πολλὰ γλυκεῖς εἶναι οἱ λόγοι σου, ἄλλ' ἂν μὴν ἔλθῃς νὰ μὴν ἀφίενῃς ν' ἀποθάνω χωρὶς νὰ προσδῶν τελευταίαν ταύτην ἀγωνίαν πρὸς ὅλους ὅσους